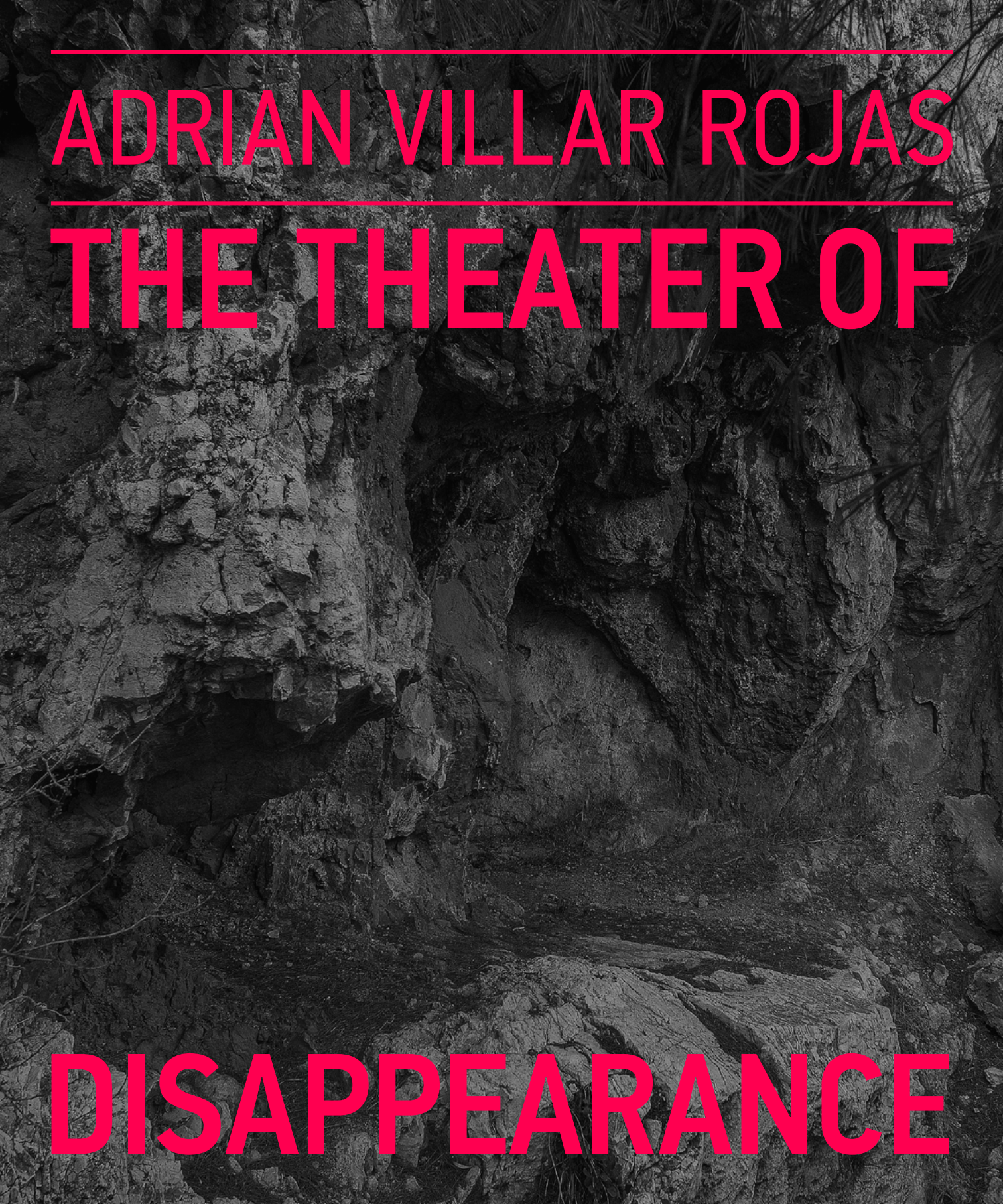

ADRIAN VILLAR ROJAS

THE THEATER OF

DISAPPEARANCE

ΕΘΝΙΚΟ
ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ
Λόφος Νυμφών

NATIONAL
OBSERVATORY
OF ATHENS
Hill of the Nymphs

NEON.ORG.GR

ADRIAN VILLAR ROJAS THE THEATER OF

01 ΙΟΥΝΙΟΥ –
24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017
ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
11.00–21.00

Το *Theater of Disappearance* είναι μία μεγάλη in situ εικαστική εγκατάσταση από τον σπουδαίο σύγχρονο καλλιτέχνη Adrián Villar Rojas, η οποία απλώνεται σε ολόκληρη την έκταση του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών. Όταν το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών άνοιξε το 1846, ήταν το πλέον προωθημένο και φιλόδοξο κοσμολογικό εργαστήριο. Σήμερα, σχεδόν 160 χρόνια μετά, ο Villar Rojas επεμβαίνει ριζοσπαστικά· αλλάζει τόσο τον εσωτερικό όσο και τον εξωτερικό χώρο του Εθνικού Αστεροσκοπείου και διαπραγματεύεται με τον αρχαιολογικό χώρο του Λόφου των Νυμφών, μία έκταση 4.500 τετραγωνικών μέτρων.

Ολόκληρη η τοποθεσία υπόκειται σε ριζικό μετασχηματισμό – αρχιτεκτονικό, φυτοκομικό και συναισθηματικό. Ο Villar Rojas αποπροσανατολίζει την εσωτερική γεωγραφία του Εθνικού Αστεροσκοπείου. Καταπνάνεται με τις ιδέες της εξαφάνισης, της εξάλειψης, του αποικισμού στα όρια του πλανήτη και πέρα απ' αυτά, με τις πολιτικές του εμπορεύματος, δημιουργεί απρόβλεπτα σκηνικά προς εξερεύνηση από τον επισκέπτη, τόπους όπου αισθανόμαστε άβολα ή μένουμε κατάπληκτοι από τις εναλλακτικές ιστορικές αφηγήσεις που μας προτείνει.

Ο Villar Rojas ρωτάει, «τι σημαίνει να έχουμε το έδαφος κάτω από τα πόδια μας;» «Πόσο βαθιά μπορούμε να σκάψουμε;» «Πόσο πρέπει να καταδυθούμε στα βάθη του ίδιου του παρελθόντος μας;» Να καρφώσουμε μία σημαία στην επιφάνεια ενός εδάφους και να διαμορφώσουμε τα σύνορά του: Αυτή είναι η ουσία της σκαφής, –άσχετα αν επιτελείται εδώ, στη Σελήνη, ή μελλοντικά, στους πλανήτες που δεν έχουμε ακόμα εξερευνήσει.

DISAPPEARANCE

01 JUNE –
24 SEPT 2017
WED. TO SUN.
11.00–21.00

NEON

The Theater of Disappearance is a major site-specific installation by celebrated Argentinian artist Adrián Villar Rojas at the entire grounds of the National Observatory of Athens. The National Observatory of Athens when it opened in 1846, it was the world's most advanced and ambitious cosmologic laboratory. Today, almost 160 years later, Villar Rojas radically alters both the indoor and outdoor space of the National Observatory and negotiates with the archaeological site of the Hill of the Nymphs, an area of 4,500 square metres.

The whole site undergoes a major transformation – architectural, horticultural and emotional. Villar Rojas disorients the internal geography of the National Observatory. Concerned with ideas of disappearance, extinction, colonization on Earth and beyond, politics of commodity, the passage and volatility of time, Villar Rojas creates a new, and often disconcerting, visual language. He forms unpredictable settings for the visitor to explore, places where we feel uncomfortable or are astounded by the alternative histories he suggests.

Villar Rojas asks, “What does it mean to have the soil beneath our feet?” “How deep to dig?” “How far should we dive into the depths of our own past?” To stick a flag on the surface of a territory and shape its borders: that is what digging is all about – whether here, on the Moon or, in the future, on planets yet to be explored.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δημήτρης Δασκαλόπουλος
Ιδρυτής NEON

Το *The Theater of Disappearance* του Adrián Villar Rojas αποτελεί πρότυπο υποδειγματικής συνεργασίας ανάμεσα σε έναν καλλιτέχνη, τους κρατικούς θεσμούς και τις αρχές και έναν ιδιωτικό μη κερδοσκοπικό οργανισμό όπως ο NEON.

Δύσκολα μπορεί να περιγράψει κανείς την εκπληκτική διαδικασία η οποία εκτυλίχθηκε για να υλοποιηθεί αυτή η σύμπραξη και της οποίας υπήρξα μάρτυρας κατά τις επισκέψεις μου στη φάση της προετοιμασίας του έργου. Η σταδιακή και δυναμική μεταμόρφωση του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών από τον Villar Rojas αποτελεί τεκμήριο του οράματός του και της αφοσίωσής του στην ανατροπή του status quo.

Η κλίμακα του *The Theater of Disappearance* αμφισβητεί τις προκαθορισμένες αντιλήψεις μας για τον χώρο και τον χρόνο, όπως και για το πώς συνυπάρχουμε με την τέχνη. Για να τη βιώσει σε όλες της τις διαστάσεις, ο επισκέπτης πρέπει να χάσει τον δρόμο του και να αφιερώσει χρόνο και σωματική προσπάθεια ώστε να επισκεφθεί τις πιο κρυφές γλυπτικές εγκαταστάσεις.

Εκφράζουμε τη βαθιά μας ευγνωμοσύνη στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών το οποίο αγκάλιασε με θέρμη το εγχείρημα και συνεργάστηκε μαζί μας τη χρονιά που μας πέρασε. Επίσης, ευχαριστούμε το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο και το Κεντρικό Συμβούλιο Νεωτέρων Μνημείων για τη κρίσιμη συμβολή τους στη δημιουργία του έργου.

Η πίστη μου στη δύναμη της τέχνης να γίνεται φορέας αλλαγής τόσο στην προσωπική μας ζωή όσο και στις οικογένειες και τις κοινότητές μας, είναι ακλόνητη. Ο NEON παραμένει αφοσιωμένος στην ανάθεση και τη παραγωγή σύγχρονης τέχνης στην Ελλάδα και είναι υπερήφανος που βοηθάει να γίνει προσβάσιμη σε τόσους πολλούς ανθρώπους.

FOREWARD

Dimitris Daskalopoulos
NEON Founder

The Theater of Disappearance by Adrián Villar Rojas is a model example of collaboration between an artist, state institutions and authorities, and a private non-profit organization like NEON.

Words cannot adequately describe the extraordinary process that unfolded to create this site-specific engagement – something I witnessed firsthand while visiting during the preparation phase. Villar Rojas' gradual and dynamic metamorphosis of the National Observatory of Athens is a testament to his vision, commitment and devotion to disrupting the status quo.

The scale of *The Theater of Disappearance* challenges our preconceptions of space and time, and how we can co-exist with art. It needs to be experienced by losing your way, letting yourself wander in an unorthodox environment, and taking the time and physical effort to visit its most hidden sculptural installations.

We acknowledge our deepest gratitude to the National Observatory of Athens for embracing the project with such warmth and working with us over the past year. We are also indebted to the Ministry of Culture and Sports, the Archaeological Council of Greece and the Central Council of Modern Monuments for their collaboration.

I firmly believe in the force of art as an agent for change, both for our individual lives, our families and our communities. NEON is dedicated to the commission and production of contemporary art in Greece and is proud to make it accessible to so many people.

Καθ. Μανώλης Πλειώνης
Διευθυντής & Πρόεδρος ΔΣ ΕΑΑ

Το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών (ΕΑΑ), το πρώτο Ερευνητικό Κέντρο της χώρας με έτος ίδρυσης του το 1842, αποτελεί σημείο αναφοράς για την εξέλιξη της επιστημονικής έρευνας στη νεώτερη Ελλάδα και για την κοινωνική προσφορά Ελλήνων επιστημόνων προς την πολιτεία και τον απλό πολίτη. Δεν είναι τυχαίο ότι η θέση του, απέναντι από την Ακρόπολη και δίπλα στον λόφο της Πνυκός, βρίσκεται εκεί όπου ο Αθηναίος αστρονόμος Μέτων είχε εγκαταστήσει το πρώτο πιθανώς αστεροσκοπείο της Ελληνικής ιστορίας, το Ηλιοτρόπιο, τον 5ο αιώνα π.Χ.

Πέρα από την ερευνητική του δραστηριότητα και τις εξειδικευμένες υπηρεσίες που παρέχει, το ΕΑΑ αναπτύσσει πολλές εκπαιδευτικές, εκλαϊκευτικές αλλά και πολιτιστικές δραστηριότητες. Αναδεικνύεται δε σήμερα όχι μόνο ως επιστημονικός αλλά και ως πολιτιστικός πόλος, προβάλλοντας τη διεπαφή μεταξύ επιστήμης και τέχνης. Οι πολιτιστικές δράσεις του ΕΑΑ ξεκίνησαν τα τελευταία χρόνια, με αποκορύφωμα φέτος τη φιλοξενία της εικαστικής εγκατάστασης του Αργεντίνου καλλιτέχνη Adrián Villar Rojas, μια εξαιρετική συνεργασία με τον NEON, Οργανισμό Πολιτισμού και Ανάπτυξης Δ.Δασκαλόπουλου.

Η φιλοξενία μιας τέτοιας εγκατάστασης στο Λόφο των Νυμφών αποτέλεσε για μας μία πρόκληση αλλά και ένα άνοιγμα σε ένα διαφορετικό είδος τέχνης, το οποίο δεν το γνωρίζαμε αλλά το αγαπήσαμε και το στηρίξαμε με όλους τους δυνατούς τρόπους από την αρχή. Όλοι εμείς στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών συμμετείχαμε ενεργά στην υλοποίηση του, καθώς η ενσωμάτωση της εγκατάστασης στο Λόφο των Νυμφών ήταν μια ζωντανή καθημερινή διαδικασία που κράτησε μήνες.

Από πλευράς μας θέλουμε να ευχαριστήσουμε τον NEON για τη δυνατότητα που μας έδωσε να βιώσουμε τη σταδιακή μεταμόρφωση των εγκαταστάσεων μας σε έργο τέχνης, όσο και τον Adrián Villar Rojas που με το *The Theater of Disappearance* αποκάλυψε νέες δυνατότητες του ιστορικού χώρου του Λόφου των Νυμφών που οι επισκέπτες μας αξίζει να ανακαλύψουν. Σας καλωσορίζουμε λοιπόν στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών, στο Λόφο Νυμφών και σε μια διαφορετική καλλιτεχνική δημιουργία που ελπίζουμε να σας συγκινήσει.

Prof. Manolis Plionis
Director & President of the BoD of the NOA

The National Observatory of Athens (NOA), the country's first research center founded in 1842, constitutes a landmark for the evolution of scientific research in modern Greece, offering Greek scientists many opportunities to contribute to society and their fellow citizens. Ideally situated next to the Hill of the Nymphs and facing the Acropolis, it is built on the former site of the Heliotropion – possibly the world's oldest astronomical observatory, erected by the Athenian astronomer Meton in the 5th century B.C.

Apart from providing research and specialized services, the NOA hosts a number of educational and cultural activities for the public. Today it represents a major scientific and cultural hub, highlighting the connection between science and art. The NOA recently began its cultural events program, culminating in this year's installation by Argentinean artist Adrián Villar Rojas, an excellent collaboration with NEON Organization for Culture and Development D.Daskalopoulos.

Hosting this installation on the Hill of the Nymphs was a challenge, as this was an art form that we were not familiar with until now, but we got behind the project from the start and eventually grew to love it. All of us at the National Observatory of Athens became actively involved in the task of integrating the installation in its setting, the Hill of the Nymphs – a laborious, everyday process that lasted for months.

We would like to thank NEON, for giving us the opportunity to experience the gradual transformation of our facilities into a work of art, and Adrián Villar Rojas for revealing new possibilities to the historical site of the Hill of the Nymphs with his *Theater of Disappearance*. We would like to invite you to the National Observatory of Athens on the Hill of the Nymphs to discover a unique artistic creation that we hope will move you.

ADRIAN VILLAR ROJAS: ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ
Της Ελίνας Κουντούρη

Όταν ο Αργεντινός καλλιτέχνης Adrián Villar Rojas αποδέχθηκε την πρόσκληση του NEON τον Δεκέμβριο του 2015 για τη δημιουργία μίας in situ καλλιτεχνικής εγκατάστασης στο χώρο του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών στον Λόφο Νυμφών, κανένα από τα δύο μέρη δεν προέβλεπε την ένταση του διαλόγου που θα ακολουθούσε. Ο διάλογος αυτός επεκτάθηκε σε ένα ευρύ σώμα αντιλήψεων γύρω από την εθνική ταυτότητα, τα σύνορα και τη σχέση μας με τη γη και το έδαφος· οι συζητήσεις μας ξεκίνησαν κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου ερευνητικού ταξιδιού σε αρχαιολογικούς χώρους της Πελοποννήσου τον Αύγουστο του 2016 και συνεχίστηκαν μέσω διαδοχικών επισκέψεων στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας.

Παρόλο που ο Villar Rojas αντιμετωπίζει με σκεπτικισμό τη συντήρηση του παρελθόντος, το ταξίδι του υπήρξε μία εμπειρία μετασχηματισμού: Περιηγήθηκε για αρκετούς μήνες στην Τουρκία, επισκέφθηκε το Μαρόκο¹ όπου συνεργάστηκε με τοπικούς τεχνίτες και ανθρώπους που εργάζονταν σε λατομεία, πέρασε αρκετές ημέρες απορροφώντας την ατμόσφαιρα των Μυκηνών, της Τύρινθας και των γύρω περιοχών, μίλησε με αρχαιολόγους και έμεινε στη Λέσβο, το νησί που έγινε επίκεντρο της προσφυγικής κρίσης, βιώνοντας τις συνέπειες του προστατευτισμού πολιτισμών και συνόρων. Ενώσω διάβαζε, φωτογράφιζε και μελετούσε μικρές λεπτομέρειες – όπως σπασμένα τεχνουργήματα ή την σύσταση των λίθων στον τάφο του Αγαμέμνονα – σαγηνεύτηκε από τον τρόπο με τον οποίο χώρες όπως η Ελλάδα και η Τουρκία (το 2015 είχε περάσει αρκετούς μήνες στην Κωνσταντινούπολη ολοκληρώνοντας μία μεγάλη καλλιτεχνική εγκατάσταση για την 14η Biennale της Κωνσταντινούπολης) αξιολογούν και ερμηνεύουν τις ιστορικές αφηγήσεις τους και τις αντιπαρέβαλε με τις δικές του εμπειρίες από την εποχή που μεγάλωνε στο Ροσάριο της Αργεντινής.

«Πιστεύω ότι οι νομαδικές κινήσεις μου συνίστανται σε ένα μακρύ ταξίδι από μία περιοχή χαμηλής ιστορικής πυκνότητας σε περιοχές υψηλής ιστορικής πυκνότητας και παράθεσης. Αυτό το μεγάλο χωρικό, χρονικό και ανθρώπινο τόξο που έγινε μέρος

ADRIAN VILLAR ROJAS: AN ESSENTIAL NEGOTIATOR
By Elina Kountouri

When Argentinian artist Adrián Villar Rojas accepted NEON's invitation in December 2015 to create a site-specific installation at the National Observatory of Athens on the Hill of the Nymphs, neither of us foresaw the nature of the intense discourse that would follow. It ranged over a wealth of ideas surrounding national identity, borders and our relationship with the land and soil; conversations that started during an extensive research trip to archaeological sites around the Peloponnese peninsula in August 2016 and continued through subsequent visits to the National Archaeological Museum of Athens.

Villar Rojas is sceptical about the importance of preserving the past. However traveling several months in Turkey, visiting Morocco¹ and engaging with local craft producers and people working at stone quarries, spending days absorbing the atmosphere of Mycenae, Tiryns and their surrounding areas, talking with archaeologists, staying at the island of Lesbos, a focal point of the refugee crisis in Greece, witnessing the protectionism of culture and borders became an emotional and intellectual experience for him. While reading, taking photographs and scrutinizing minute details – broken artefacts or the texture of the stones at the tomb of Agamemnon – he became deeply fascinated with the manner in which countries such as Greece and Turkey (during 2015 he had spent several months in Istanbul completing a major installation for the 14th Istanbul Biennale) appreciate and interpret their histories and contrasted it with his own experience of growing up in Rosario, Argentina.

“I think my nomadic movements can be summarised as consisting of a long journey from a region of low historical density to regions of high historical density and juxtaposition. This great spatial, temporal and human arc that I have experienced has definitely changed my *Weltanschauung*² but also my self-perception. One's vision of human beings becomes far more denaturalized and deconstructed. Until I was at least twenty-five years old, for me human differences were

της εμπειρίας μου, άλλαξε καθοριστικά το *Weltanschauung*² μου αλλά και τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου. Το όραμά μου για τα ανθρώπινα πλάσματα «αποφυσικοποιήθηκε» και αποδομήθηκε περαιτέρω. Μέχρι τα είκοσι πέντε μου, η αντίληψή μου για τις ανθρώπινες διαφορές ήταν περισσότερο αφηρημένη παρά εμπειρική· το ανθρώπινο αμάλγαμα στην Αργεντινή έχει πολύ βαθιές ρίζες: Όλοι αποτελούμε μία μείξη εθνικοτήτων λόγω του φαινομένου της μαζικής μετανάστευσης. Επιπλέον, ο ευρωκεντρικός, φιλελεύθερος τρόπος σκέψης των ελίτ της Αργεντινής κατά τον 19ο αιώνα μας έκανε να αισθανόμαστε και να πιστεύουμε, μέσω της δημόσιας εκπαίδευσης, ότι όλοι ήμαστε λίγο πολύ Ευρωπαίοι, παρά το γεγονός ότι πολλοί από μας είχαν ινδιάνικο ή αραβικό αίμα. Αυτό γίνεται ακόμα πιο περίπλοκο όταν φεύγεις από την Αργεντινή: τότε αρχίζεις να αντιλαμβάνεσαι ποιος είσαι και από πού έρχεσαι στ' αλήθεια. Αρχίζεις να καταλαβαίνεις τον εαυτό σου. Και τότε σοκάρεσαι, επειδή συνειδητοποιείς ότι η Αργεντινή είναι ένα σύγχρονο γεωπολιτικό πείραμα άρνησης και περικοπής του εαυτού με τελικό σκοπό την κατασκευή μίας λευκής ευρωπαϊκής ταυτότητας. Οι πράξεις της θέασης του κόσμου και του να γίνεσαι αντικείμενο θέασης από αυτόν, με παρακίνησαν να φέρω στο φως τις δικές μου ρίζες, ή, μάλλον, ενεργοποίησαν την κοινωνική λειτουργία και τη σημασία αυτών των ριζών», μία πράξη την οποία ο Villar Rojas εξερευνά μέσω του έργου του στην Αθήνα.

Το Εθνικό Αστεροσκοπείο, το οποίο δεσπόζει στην κορυφή του Λόφου των Νυμφών στο ιστορικό κέντρο των Αθηνών, ήταν αποτέλεσμα της φιλοδοξίας, της διορατικότητας και της γενναιοδωρίας του Γεωργίου Σίνα, τραπεζίτη και πρεσβευτή της Ελλάδας στην Αυστρία. Όταν εγκαινιάστηκε το 1846, ήταν το πιο προωθημένο και φιλόδοξο κοσμολογικό παρατηρητήριο στον κόσμο. Η ιστορία της δημιουργίας και των επεκτάσεών του ακολουθεί παράλληλη πορεία με αυτή της ίδρυσης του ανεξάρτητου Ελληνικού κράτους το 1832.

Τι σημαίνει να ανασκάπτεις το έδαφος και τους αρχαίους βράχους της Ελλάδας; Η ριζοσπαστική και διαμφισβητούμενη απόφαση

more abstract than empirical; the human amalgam in Argentina runs really deep: we are all ethnically mixed together due to this massive phenomenon of immigration. Moreover, the Eurocentric liberal way of thinking of the Argentine elites in the 19th century made us feel and believe, through public education, that we were all more or less white Europeans, despite the fact that many of us had Native American or Arab blood. This becomes even more complex when you leave Argentina: you begin to understand who you really are and where you actually come from. You begin to understand yourself. And this is shocking, because you realize that Argentina is a modern biopolitical experiment of self-denial and self-editing with the ultimate objective of constructing a white European identity. The acts of looking at the world and being looked at by the world forced me to dig up my own roots, or rather, activated the social function and significance of those roots”, an act that Villar Rojas investigates through his work in Athens.

The National Observatory, standing proudly at the top of the Hill of the Nymphs in the historical centre of Athens, was the result of the ambition, vision and generosity of Georgios Sinas, a banker and Greek ambassador to Austria. When it opened in 1846, it was the world's most advanced and ambitious cosmologic laboratory. The story of its origins and expansion runs in near parallel with the establishment of the Greek independent state in 1832.

What does it mean to dig up the soil and ancient rocks of Greece? The radical and controversial decision in 1842 to build the Observatory on top of one the ancient hills of Athens confronted this question head on. For a newly founded nation state struggling with internal struggles and finding its identity it was hard to understand why a scientific institution dedicated to investigating the unknown was digging its foundations into the established and ancient past.

του 1842 να χτιστεί το Αστεροσκοπείο στην κορυφή ενός από τους αρχαίους λόφους των Αθηνών, προσπάθησε να δώσει μία απερίφραστη απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Σε ένα νεοπαγές κράτος που έδινε τις δικές του εσωτερικές μάχες και αναζητούσε την ταυτότητά του ήταν δύσκολα κατανοητό γιατί ένα επιστημονικό ίδρυμα αφιερωμένο στην έρευνα του αγνώστου έσκαβε για να ρίξει τα θεμέλιά του στο γνωστό αρχαίο παρελθόν. Αντιδράσεις προήλθαν επίσης από ακόμα πιο μακριά. Όταν ξεκίνησε η ανέγερση στον Λόφο των Νυμφών το 1842, συνάντησε την κατηγορηματική αντίθεση της Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Μονάχου (Akademie der Bildenden Künste München) με το επιχείρημα ότι η νέα οικοδομή θα διατάρασσε την γαλήνη και την αρχιτεκτονική καθαρότητα του αρχαιολογικού τοπίου.

Την ίδια στιγμή, διαφορετικές πολιτικές φατρίες συνέκλιναν ενάντια στην αυταρχική διακυβέρνηση του βασιλιά Όθωνα, και το κίνημα αυτό γνώρισε την κορύφωσή του όταν ο συνταγματάρχης Καλλέργης οδήγησε το Ιππικό της φρουράς των Αθηνών στα Ανάκτορα (σημερινή έδρα του ελληνικού Κοινοβουλίου) στις 3 Σεπτεμβρίου του 1843. Ο Όθων αναγκάστηκε να αποδεχθεί το αίτημα των διαδηλωτών για ένα Σύνταγμα που θα διατύπωνε τις γενικές αρχές του συμβολαίου ανάμεσα στον μονάρχη και το κράτος. Το Σύνταγμα αυτό, το οποίο τέθηκε σε εφαρμογή τον Μάρτιο του 1844, έγινε ένα ορόσημο στην εξέλιξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Εκείνη την εποχή, το Σύνταγμα (το οποίο αργότερα αναθεωρήθηκε αρκετές φορές) επιχείρησε να επιλύσει τις διαρκείς εντάσεις ανάμεσα στους *αυτόχθονες* Έλληνες (η λέξη αυτόχθων περιέχει το συνθετικό χθων που στα αρχαία Ελληνικά σημαίνει τη γη ή το έδαφος) και τους *ετερόχθονες* (αυτούς που είχαν μεταναστεύσει στην Ελλάδα στη διάρκεια της διαδικασίας απελευθέρωσης της), προς όφελος των πρώτων.

Η αναδιάρθρωση της πολιτικής σκηνής έφερε στο προσκήνιο τον Ιωάννη Κωλλέτη, έναν πολιτικό ο οποίος διατύπωσε πρώτος τη «Μεγάλη Ιδέα» - τον αγώνα για εδαφική επέκταση του ελληνικού κράτους με στόχο να συμπεριλάβει τους ελλινόφωνους

Opposition also came from further afield. When building on the Hill of the Nymphs began in 1842, it was fiercely opposed by the Munich Academy of Fine Arts (Akademie der Bildenden Künste München) on the grounds that the new construction would disrupt the tranquility and architectural purity of the archaeological site.

At the same time several local political factions were uniting against the autocratic rule of King Otto, culminating in Colonel Kallergis leading the Athens Cavalry to the Royal Palace (today home to the Hellenic Parliament) on September 3, 1843. Otto was forced to concede to the protestors' demands for a Constitution outlining the contract between monarch and state. Formally declared in March 1844, it became a landmark in the evolution of modern Greece.

The Constitution at the time (it was later revised several times) attempted to resolve the constant tension between indigenous Greeks (“autochthon”-αυτόχθων from “chthon”- “χθων” meaning earth/soil in ancient Greek) and “heterochthon” (ετερόχθων), those who had migrated to Greece following its liberation, by favouring the former.

The rearrangement of politics brought to prominence Ioannis Kolletis, a politician who initiated the policy of the ‘Megali Idea’ – also known as the ‘Great Idea’ - the struggle to extend the Greek state to encompass all ethnic Greeks, effectively a revival of the Byzantine Empire. A lengthy period of irredentism (reclaiming territory) and nation state-building followed, which ended tragically in 1922 with the crushing defeat of Greek forces’ by Kemal Atatürk’s Turkish army in Anatolia.

At the first National Assembly of Greece in 1844, Ioannis Kolettis, by this time Prime Minister of the newly formed independent state, said: “Because of its geographical position, Greece is the centre of Europe. With the East on its right and the West on its left, Greece is destined to enlighten the east through

πληθυσμούς, αναβιώνοντας ουσιαστικά τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Ακολούθησε μία μακροχρόνια περίοδος κυριαρχίας του αλυτρωτισμού και επέκτασης του ελληνικού έθνους κράτους, η οποία είχε τραγική κατάληξη το 1922 με τη συντριπτική ήττα των ελληνικών δυνάμεων από τον στρατό του Κεμάλ Ατατούρκ στην Ανατολία.

Κατά την πρώτη σύγκλιση της εθνικής αντιπροσωπείας υπό το νεότευκτο σύνταγμα το 1844, ο Ιωάννης Κωλλέτης, πρωθυπουργός πλέον του νεοπαγούς ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, δήλωσε: «Δια την γεωγραφικήν αυτής θέσιν η Ελλάς είναι το κέντρο της Ευρώπης. Ιστάμενη και έχουσα εκ μεν δεξιών την Ανατολήν, εξ αριστερών δε την Δύσιν προώρισται να φωτίση δια της αναγεννήσεως αυτής την Ανατολήν ως δια της πτώσεως αυτής εφώτισε την Δύσιν». ³ Εδώ μπαίνουμε στον πειρασμό να αναφέρουμε ότι εκείνη τη στιγμή δημιουργήθηκε το διαρκές παράδοξο του ελληνικού πολιτικού βίου – η συνεχής διεκκυστίδα ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση, και η προσπάθεια να αποφασίσει τι από τα δυο αντιπροσώπευε την αληθινή πρόοδο.

Κατά τη διάρκεια εκείνων των ταραγμένων χρόνων, η ανέγερση του Εθνικού Αστεροσκοπείου συνεχιζόταν στον Λόφο των Νυμφών, για να ολοκληρωθεί το 1846. Όταν εγκαινιάστηκε, πίσω από τους τοίχους του οι επιστήμονες μπορούσαν να βλέπουν πολύ πιο πέρα από την Αθήνα που είχε πρόσφατα ανακηρυχθεί πρωτεύουσα– με πληθυσμό μόνο δώδεκα χιλιάδων κατοίκων- και τα ασαφή ακόμα σύνορα της Ευρώπης, ορίζοντας την επικράτεια του διαστήματος και σχεδιάζοντας τον πρώτο τοπογραφικό χάρτη της Σελήνης.

Εν τω μεταξύ, το Εθνικό Αστεροσκοπείο επέκτεινε τα φυσικά του όρια πέρα από το αρχικό κτίριο το οποίο είχε σχεδιάσει ο Δανός αρχιτέκτονας Theophilus Hansen. Η πιο σημαντική προσθήκη ήταν μία κομψή πέτρινη κατοικία σε σχέδια του Ernst Ziller, η οποία στις μέρες μας στεγάζει τις διοικητικές υπηρεσίες του Εθνικού Αστεροσκοπείου. Σήμερα ο χώρος προστατεύεται και η λειτουργία του ρυθμίζεται αποκλειστικά από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο της Ελλάδας (ΚΑΣ) το οποίο απαγορεύει οποιαδήποτε μορφή σκαφής ή ανασκαφής.

its rebirth as it enlightened the West with its decline.”³ It is tempting to say that this was the moment that created the ever-present paradox of Greek political life - being pulled between East and West, and deciding which – if either – represents true progress.

Throughout these turbulent years, up on the Hill of the Nymphs construction of the National Observatory continued and was completed in 1846. Once opened, scientists within its walls looked far beyond the newly declared capital city of Athens – with its population of no more than twelve thousand people - and the still blurry borders of Europe, to mark territory in Space by designing the first topographical map of the Moon.

Meanwhile, the National Observatory expanded physically beyond the principle observatory building designed by Danish architect Theophilus Hansen. Most notable, among the additions was an elegant stone residence designed by Ernst Ziller, now used as the National Observatory’s administrative headquarters. The entire site is now protected and regulated by Greece’s Central Archaeological Council (KAS), which prohibits any form of digging or excavation.

Today, almost 160 years later, Villar Rojas is taking over the entire grounds of the National Observatory and the archaeological site of the Hill of the Nymphs, an area of 4,500 square metres. Although the international power game, in which Greece independence became entangled, continues, the land and the soil resist - and survive. They have always been connected with ideas of identity and claims of ownership.

Such relationships and controversies cause Villar Rojas to compare his experience of the Mediterranean – in Greece and Turkey – with his native country.

“I come from Argentina, where essentially soil is a means of production. That which is beneath our feet does not represent

Σήμερα, σχεδόν 160 χρόνια αργότερα, ο Villar Rojas καταλαμβάνει ολόκληρη την περιοχή του Εθνικού Αστεροσκοπείου και του αρχαιολογικού χώρου του Λόφου των Νυμφών, μία έκταση 4.500 τετραγωνικών μέτρων. Παρόλο που το διεθνές παιχνίδι ισχύος που οδήγησε σε περιπλοκές την υπόθεση της ελληνικής ανεξαρτησίας, συνεχίζεται, η γη και το έδαφος αντιστέκονται – και επιβιώνουν. Ανέκαθεν συνδέονταν με αντιλήψεις περί ταυτότητας και αξιώσεις ιδιοκτησίας. Τέτοιες σχέσεις και διενέξεις ώθησαν τον Villar Rojas να συγκρίνει την εμπειρία της Μεσογείου – της Ελλάδας και της Τουρκίας – με αυτή της χώρας καταγωγής του.

«Κατάγομαι από την Αργεντινή, όπου στην ουσία το έδαφος αποτελεί μέσο παραγωγής. Αυτό που βρίσκεται κάτω από τα πόδια μας στην Αργεντινή δεν μας αντιπροσωπεύει με τον ίδιο τρόπο που αντιπροσωπεύει τους ανθρώπους που ζουν στην Ελλάδα ή την Τουρκία. Πιστεύω ότι εμείς οι Αργεντινοί ταυτίζουμε το έδαφος με τη γονιμότητα, και βεβαίως, αυτό είναι μία γεωπολιτική κατασκευή που έχει γίνει από την Ευρώπη, τον Δυτικό Κόσμο και τις παγκόσμιες οικονομικές δυνάμεις γενικότερα. Χωρίς αμφιβολία, τα πιο ισχυρά χαρακτηριστικά της εθνικής μας ταυτότητας είναι οι σοδειές και τα κοπάδια μας, που μας προσφέρει αφειδώς ένα “ευλογημένο” έδαφος που για τις εκτάσεις του το μόνο όριο είναι ο ουρανός. Μοιάζει λίγο με υπερβολή, αλλά αν ταξιδέψεις με αυτοκίνητο από το Μπουένος Άιρες μέχρι το Ροσάριο διασχίζοντας την ύπαιθρο στο κέντρο της “Υγρής Πάμπας” πολύ γρήγορα θα καταλάβεις γιατί οι Αργεντινοί είναι τόσο υπερήφανοι για τη χώρας τους. Έτσι, όταν έφτασα στην Ελλάδα, κατάλαβα αμέσως ότι για τους Έλληνες, αυτό που υπάρχει κάτω από τα πόδια τους είναι το ίδιο ουσιαστικό για την εθνική τους ταυτότητα όσο για τους Αργεντινούς, αλλά με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Αυτό που υπήρχε κάτω από τα πόδια τους ήταν η κουλτούρα: χιλιάδες χρόνια ανθρώπινων πολιτισμών».⁴

Ζητήματα που αφορούν τη σφυρηλάτηση εθνικής ταυτότητας συνδέουν μέρη τόσο διαφορετικά και μακρινά μεταξύ τους όπως η Ελλάδα και η Αργεντινή. Μέσω της in situ καλλιτεχνικής εγκατάστασής του, ο Villar Rojas θέτει το ερώτημα, «τι σημαίνει

us in the same way that it represents people in Greece, nor people in Turkey. I think we Argentinians equate soil with fertility and this of course is a geopolitical construct made by Europe, the Western world and the global economic powers in general. No doubt the strongest features of our national identity are our crops and cattle, endlessly provided by a ‘God–blessed’ soil upon flat grasslands whose only limit is the sky. It seems a bit of an exaggeration, but just drive from Buenos Aires to Rosario crossing the countryside in the centre of the ‘Humid Pampas’ and you will quickly understand why Argentinians are so proud of their land. So, when I arrived in Greece, I immediately understood that for Greeks what is below their feet was as constitutive of their national identity as it is for Argentinians, but in a completely different way. What was beneath their feet was culture: thousands of years of human civilizations.”⁴

Questions about how to forge national identity unite places as different and distant as Greece and Argentina. Through his site-specific intervention Villar Rojas asks, ‘what does it mean to have the soil beneath our feet?’ He implies through his work that change – social or political – comes only if we perform the ‘act of digging’. *The Theater of Disappearance* in Athens becomes an open-ended investigation of cultural traditions, national norms and stereotypes, learned preconceptions, and received histories of conquest and exploration.

Villar Rojas is well known for large-scale sculptural installations that radically disturb the sites he engages with. Through his work, he interrupts the status quo of artistic practice and behaviour within a museum, a site of cultural heritage, a rooftop or public space. He creates unpredictable settings for the visitor to explore, places where we feel uncomfortable or are astounded by the alternative histories he suggests. Concerned with ideas of disappearance, extinction, the passage and volatility of time, Villar Rojas creates a new, and often disconcerting, visual language.

το ότι έχουμε το έδαφος κάτω από τα πόδια μας;» Μέσα από το έργο του υπαινίσσεται ότι η αλλαγή –πολιτική ή κοινωνική– προκύπτει μόνο αν εκτελέσουμε την «πράξη της σκαφής». Το *The Theater of Disappearance* στην Αθήνα γίνεται μία ανοικτή έρευνα πολιτιστικών παραδόσεων, εθνικών προτύπων και στερεοτύπων, επίκτητων προϋδεασμών και προκατασκευασμένων ιστορικών αφηγήσεων κατάκτησης και εξερεύνησης.

Ο Villar Rojas είναι γνωστός στο κοινό για τις μεγάλης κλίμακας γλυπτικές εγκαταστάσεις του, οι οποίες λειτουργούν παρεμβατικά στους χώρους με τους οποίους καταπιάνεται. Με το έργο του διαταράσσει το status quo της καλλιτεχνικής πρακτικής και συμπεριφοράς σε ένα μουσείο, έναν χώρο πολιτιστικής κληρονομιάς, μια ταράτσα ή έναν δημόσιο χώρο. Δημιουργεί απρόβλεπτα σκηνικά προς εξερεύνηση από τον επισκέπτη, τόπους όπου νιώθουμε άβολα ή μένουμε έκπληκτοι από τις εναλλακτικές ιστορικές αφηγήσεις που προτείνουν. Μέσα από το ενδιαφέρον του για ιδέες όπως η εξαφάνιση, η εξάλειψη, το πέρασμα και το ευμετάβλητο του χρόνου, ο Villar Rojas δημιουργεί μία νέα οπτική γλώσσα που επιφέρει την ανατροπή και τη σύγχυση.

Αυτή η ανάθεση τον βρίσκει να διαπραγματεύεται για πρώτη φορά με έναν αρχαιολογικό χώρο καθώς αλλάζει ριζικά τόσο τον εσωτερικό όσο και τον εξωτερικό χώρο του Εθνικού Αστεροσκοπείου. Ολόκληρη η περιοχή υπόκειται σε μετασχηματισμό – αρχιτεκτονικό, φυτοκομικό και συναισθηματικό.

Ο Villar Rojas αφηφά την λατινική επιγραφή που βρίσκεται τοποθετημένη στη ζωφόρο του Εθνικού Αστεροσκοπείου από τον αρχιτέκτονα Hansen, η οποία ορίζει με σαφήνεια, «SERVARE INTAMINATUM»- «Να μένει ως έχει» - αμόλυντο και ανέγγιχτο. Αδειάζει το εσωτερικό του επιβλητικού θολωτού κτιρίου, παρέχοντάς μας ένα σιωπηλό μουσείο για να διαπραγματευτούμε. Στο κέντρο του προθαλάμου του κτιρίου, δεσπόζει ένα γύψινο ομοίωμα του Λόφου των Νυμφών, ως μία οπτική υπενθύμιση του πώς έμοιαζε όταν κατασκευάστηκε πριν από 160 χρόνια.

This commission sees him negotiating with an archaeological site for the first time as he radically alters both the indoor and outdoor space of the National Observatory. The whole site undergoes a transformation – architectural, horticultural and emotional.

Villar Rojas defies the Latin epigraph on the frieze at the entrance of the National Observatory, engraved by its architect Hansen, that stipulates, ‘SERVARE INTAMINATUM’ - ‘To remain as it is’, unsullied and untouched. He empties the interior of the imposing domed building, giving us a silent museum to negotiate. At the centre of the entrance hall a powder 3D printed model of the Hill of the Nymphs stands alone, a visual reminder of how it appeared 160 years earlier.

Outside the National Observatory the landscape undergoes a similar metamorphosis. Instead of digging down into the ground, Villar Rojas plants densely on top of it, in a constructed, artificial second level of soil.

The first artistic act is to clean, an action described by Villar Rojas as ‘essential housekeeping’. The process of clearing old debris – dead leaves, accumulated pine needles, fallen tree trunks – lasts through October and November 2016.

The following months see an intensive construction phase take place in the grounds of the National Observatory as special wooden structures are built above the ground that protect the soil beneath from being traumatized. To ensure the plants’ survival, an independent irrigation system is installed with water tanks filled from trucks that arrive twice weekly. People ordinarily employed at the National Observatory look on with astonishment as 1,983 bags of soil are brought in to fill the raised beds. What is going on here? It doesn’t look like the type of art project they’d been expecting.

Έξω από το Εθνικό Αστεροσκοπείο, το τοπίο υπόκειται σε μία παρόμοια μεταμόρφωση. Αντί να σκάψει βαθιά στο έδαφος, ο Villar Rojas προσθέτει ένα κατασκευασμένο, τεχνητό στρώμα εδάφους το οποίο καλύπτει με πυκνή βλάστηση.

Η πρώτη καλλιτεχνική πράξη είναι ο καθαρισμός, μία ενέργεια που περιγράφεται από τον Villar Rojas ως «βασικό νοικοκυριό». Η διαδικασία του καθαρισμού από πρότερες εναποθέσεις όπως νεκρά φύλλα, σωροί από πευκοβελόνες και πεσμένα κλαδιά από δέντρα κράτησε όλο τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 2016.

Τους επόμενους μήνες, το Εθνικό Αστεροσκοπείο γνώρισε μία φάση έντονης κατασκευαστικής δραστηριότητας, καθώς ειδικές ξύλινες κατασκευές τοποθετήθηκαν πάνω από την επιφάνεια του εδάφους με σκοπό την αποφυγή τραυματισμών του υποκείμενου στρώματος. Για να διασφαλιστεί η επιβίωση των φυτών, εγκαταστάθηκε ένα αυτόνομο αρδευτικό σύστημα με δεξαμενές νερού οι οποίες γεμίζουν από βυτιοφόρα που φτάνουν δυο φορές την εβδομάδα. Οι εργαζόμενοι του Εθνικού Αστεροσκοπείου είδαν έκπληκτοι 1.983 τσουβάλια με χώμα να φτάνουν για να γεμίσουν τα υπερυψωμένα ξύλινα πλαίσια. Τι συμβαίνει εδώ; αναρωτήθηκαν. Αυτό που έβλεπαν δεν έμοιαζε καθόλου με το είδος καλλιτεχνικής παρέμβασης που περίμεναν.

Ο Villar Rojas επέλεξε 46.000 διαφορετικά φυτά από 26 διαφορετικά είδη: Μία μείξη από αγρωστώδη φυτά – τα αγριόχορτα που συναντάμε συνήθως στα ακαλλιέργητα χωράφια – όπως μπαμπού, σπόρους και δημητριακά- αλλά και φρούτα και λαχανικά όπως αγκινάρες, καρπούζια, σπαράγγια και κολοκύθες. Όλα τα φυτά που μεγάλωσαν στο πλαίσιο της διαδικασίας σε φυτώρια και έχουν μεταφυτευθεί πλάι-πλάι με αυτό τον ανορθόδοξο τρόπο, πρέπει να επιβιώσουν και να συνυπάρξουν για τέσσερις μήνες. Η πράξη της φύτευσης λειτουργεί ως σύμβολο απελευθέρωσης, αγώνα και επανόρθωσης.

Ο Villar Rojas αποπροσανατολίζει την εσωτερική γεωγραφία του Εθνικού Αστεροσκοπείου. Περιπατάμε σε στενά μονοπάτια που

Villar Rojas selects 46,000 different plants from 26 different species: a mix of graminaceous plants – the wild grasses usually found in fields – like bamboo, seeds and grains, and fruits and vegetables such as artichokes, watermelons, asparagus and pumpkins. Re-planted from nurseries side by side in this unorthodox way, all the plants must survive and co-exist for four months. The act of planting serves as a symbol of liberation, co-existence, struggle and reparation.

Villar Rojas disorientates the internal geography of the National Observatory. We walk through narrow pathways leading through the areas of fertile soil but the physical borders of the area are not clearly defined allowing visitors to wander and lose their way.

Emblematic locations on the Hill of the Nymphs – the main entrance and the paths leading to the National Observatory – are chosen as areas for planting corn. Rising to a height of 160 centimetres, it dramatically alters perception of the space and the memory of how it used to look. For Villar Rojas corn is a symbol of culture, a powerful commodity in the competition between rich and poor states, farming, economic depression and food deprivation, reflecting capitalist exploitation and the hardships of rural life. It highlights an important fallacy. ‘When you see this amount of plantation, this is something we call natural, right?’ says Villar Rojas. ‘What we call nature is not a natural thing. Nature is a concept that we created to have a passive/active relationship with our surroundings. Wherever one sees vegetation, one tends intuitively to think of it as nature, as the presence of nature in a certain landscape, but the idea of ‘*nature*’ is not something naturally given. It is a social construction, a sort of discursive technology we have developed over ages of evolutionary pressure to reach an Anthropomorphic binary (artifice/nature, human/animal, active/passive), an efficient relationship with our surroundings. And, of course, a technology to set us apart as the privileged interlocutor of that discursively-unified phenomenon called nature.’

διασχίζουν εκτάσεις εύφορου εδάφους, αλλά τα φυσικά όρια της περιοχής δεν προσδιορίζονται με σαφήνεια, επιτρέποντας στους επισκέπτες να περιπλανηθούν και να χάσουν τον δρόμο τους.

Εμβληματικά σημεία του Λόφου των Νυμφών – όπως η κεντρική είσοδος και οι δρομίσκοι που οδηγούν στο Εθνικό Αστεροσκοπείο – επιλέγονται για τη φύτευση καλαμποκιού. Τα φυτά –που σε πλήρη ανάπτυξη ξεπερνούν το ένα μέτρο και εξήντα εκατοστά- αλλάζουν δραματικά στην πρόσληψη του χώρου και της μνήμης της πρότερης εμφάνισής του. Για τον Villar Rojas ο αραβόσιτος είναι ένα σύμβολο πολιτισμού, ένα πολύτιμο αγαθό στον ανταγωνισμό ανάμεσα σε πλούσια και φτωχά κράτη, την αγροκαλλιέργεια, την οικονομική κρίση και την έλλειψη τροφής, ενσαρκώνοντας την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τις δυσκολίες της αγροτικής ζωής. Υπογραμμίζει μια σημαντική πλάνη: «Όταν βλέπεις όλη αυτή τη βλάστηση, είναι κάτι που αποκαλούμε φυσικό, σωστά; Βλέπεις τα φυτά και τα θεωρείς φυσικά, αλλά τίποτε δεν είναι φυσικό. Αυτό όμως που αποκαλούμε φύση δεν είναι ένα φυσικό πράγμα. Η φύση είναι μία έννοια που δημιουργήσαμε για να έχουμε μία παθητική/ενεργητική σχέση με το περιβάλλον μας. Είναι μία κοινωνική κατασκευή, ένα είδος παρεκβατικής τεχνολογίας που έχουμε αναπτύξει μέσα από αιώνες εξελικτικής πίεσης για να φτάσουμε σε ένα ανθρωπομορφικό δίπολο (τέχνασμα/φύση, άνθρωπος/ζώο, ενεργητικός/παθητικός), μία αποτελεσματική σχέση με το περιβάλλον μας. Και, βεβαίως, μία τεχνολογία που μας διακρίνει ως τον προνομιούχο συνομιλητή αυτού του παρεκβατικά ενοποιημένου φαινομένου που ονομάζεται φύση».

Ψηλοί φράκτες από βράχους, πέτρες, κλαδιά, εναποθέσεις φθαρτών υλικών και χώμα εξαφανίζουν τις συνήθεις οπτικές γωνίες της πόλης. Ο περικλειστος φυσικός χώρος ενθαρρύνει μία επανεκτίμηση του τι σημαίνει να είσαι απομονωμένος ή καθηλωμένος από μία ισχυρή εθνική ταυτότητα, και πώς μπορεί να εκφραστεί η έννοια των συνόρων.

Η πολιτιστική και πολιτική ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα που συνδέουν την εθνική ταυτότητα με το έδαφος και τη γη.

Tall barriers of rocks, stones, branches, dirt and soil make the usual vistas of the city disappear. The enclosed physical space encourages a reassessment of what it means to be isolated or bound by a strong national identity, and how borders can be expressed.

Cultural and political history abounds with examples that link national identity with soil and land. Greek mythology tells how mankind was renewed after it was almost entirely wiped out in the Flood of Zeus. The story describes how Themis, a Titaness, appeared before the only survivors, Deucalion and his wife Pyrrha, instructing them: ‘*Shroud your heads and throw the bones of your mother behind you!*’ Deucalion and Pyrrha decided that the Titaness was not referring their actual mothers, both lost in the Flood, but instead to Mother Earth whose bones were the rocks lying on the riverbank. They covered their heads, stooped to pick up rocks and hurled them over their shoulders. As they landed the rocks became either men or women, according to whether they had been thrown by Deucalion or Pyrrha. This restored mankind and is the reason why many languages have similar words for ‘a people’ (*laos*) and ‘a stone’ (*laas*).

The writings of Herodotus, Pausanias and Strabo all refer to the notion that some of the Greeks, especially the Arcadians, come from the land itself (αυτόχθονες - they use the word (αυτόχθων), meaning ‘sprung from the Earth’). Around 351BC the orator Demosthenes, striving to inspire rebellion against King Philip II of Macedon, repeats the idea. He flatters the Athenians by describing them (together with the Arcadians) as the only indigenous (αυτόχθονες) Greek people. During the second half of the 19th century modern nationalism emerged in the “Blut und Boden” (“Blood and Soil”) ideology of German Nazism and brought the vicious and tragic consequences of racial extermination. Today, the notion of the Greeks as indigenous (αυτόχθονες) has found its way in the Far Right’s own mythology, usually through implications and innuendos.

Η ελληνική μυθολογία μας αφηγείται πώς ανανεώθηκε το ανθρώπινο γένος αφού πρώτα σχεδόν αφανίστηκε ολοκληρωτικά στον Κατακλυσμό του Δία. Η ιστορία περιγράφει πώς η Θέμις, μία από τους Τιτάνες, εμφανίστηκε μπροστά στους μοναδικούς επιζώντες, τον Δευκαλίωνα και την Πύρρα, για να τους καθοδηγήσει: «*Καλύψτε τα κεφάλια σας και σκορπίστε τα οστά της μητέρας σας πίσω σας!*» Ο Δευκαλίων και η Πύρρα έκριναν ότι οι Τιτάνες δεν αναφέρονταν στις βιολογικές τους μητέρες, που είχαν και οι δύο χαθεί στον Κατακλυσμό, αλλά στη Μητέρα Γη, τα οστά της οποίας ήταν τα βράχια που κείτονταν στην όχθη του ποταμού. Κάλυψαν τα κεφάλια τους, έσκυψαν για να μαζέψουν πέτρες και τις εκσφενδόνισαν πίσω τους. Πέφτοντας στη Γη, οι βράχοι μεταμορφώθηκαν σε άνδρες ή γυναίκες, ανάλογα με το αν τις είχε πετάξει ο Δευκαλίων ή η Πύρρα. Αυτή η πράξη αποκατέστησε και ανανέωσε το ανθρώπινο γένος και είναι για τον οποίο σε πολλές γλώσσες οι λέξεις που σημαίνουν τους «ανθρώπους» (λαός) και «την πέτρα» (λάας) μοιάζουν μεταξύ τους.

Τα γραπτά του Ηρόδοτου, του Πausanias και του Στράβωνα αναφέρονται στην αντίληψη ότι μερικοί από τους Έλληνες, ειδικά οι Αρκάδες, κατάγονται από την γη καθαυτή (αυτόχθονες). Γύρω στο 351 π.Χ. ο ρήτορας Δημοσθένης, σε μια προσπάθεια να πυροδοτήσει εξέγερση εναντίον του βασιλέα Φιλίππου του 2ου του Μακεδόνα, φέρνει ξανά στο προσκήνιο αυτή την ιδέα. Κολακεύει τους Αθηναίους περιγράφοντάς τους (μαζί με τους Αρκάδες) ως τους μόνους αυτόχθονες Έλληνες. Κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα, ο σύγχρονος εθνικισμός αναδύθηκε μέσα από την ιδεολογία «Αίμα και Γη» (“Blut und Boden”) του γερμανικού ναζισμού με βάρβαρη και τραγική συνέπεια τη φυλετική εξόντωση. Σήμερα η πρόσληψη των Ελλήνων ως αυτοχθόνων επιπλέει στην μυθολογία της Άκρας Δεξιάς, συνήθως μέσω υπαινιγμών και υπονοούμενων.

«Όμως, τι θα συνέβαινε εάν - κατά λάθος- σκάβαμε λίγο πιο βαθιά και ανακαλύπταμε κάτι απροσδόκητο; Τι θα συνέβαινε αν ανακαλύπταμε - σε αυτά τα ταραγμένα σύνορα- υπόνοιες των ανατολικών ριζών της Δύσης, της μελαψής επιδερμίδας του Θεού, ή της αιματοχυσίας που σπηρίζει τον Λόγο; Τι θα συνέβαινε

“But what if—by chance—we dug a bit deeper and found something unexpected?” Villar Rojas asks. “What if we found at those turbulent borders hints that the West’s roots lay in the East or that God was dark-skinned or that enlightened philosophical discourse was, in fact, buoyed up by bloodshed? What if we found—a few inches deeper than the depth to which we were supposed to dig—evidence suggesting that we’re not so white or rational or democratic as we’d thought? What if we found that events—and our identity—could have turned out very differently? Both Argentina and Greece were built on bio-political race selection; the elites of both nations shaped their cultures to fit in with the emerging Brave New World of Europe. Following the Industrial Revolution late 19th century Britain had an increased population to feed. It invested in Argentina, converting its grasslands to fields for crops. But Argentina was not a wild, uninhabited land, a “desert” to be conquered; it had a native population and culture. Only by forgetting this past could we make the present work.”

Suddenly the intensely fertile area gives way dramatically to a barren, polemical zone. Villar Rojas disrupts the usual dynamics of the National Observatory by utilizing a neglected space, unfamiliar to its staff and unknown to visitors that regularly flock to the Observatory for evenings of stargazing. Usually deserted, this area is not easily accessible. Its steep, rocky cave-gouged slopes have been left desolate, free from any human intervention.

In this no-man’s land Villar Rojas overturns the continuity of time and space. He envisions a ‘war zone’, where sculptural installations inside eleven variously sized vitrines expose the brutality of years of conquest and expansion and our quest for colonizing new territory on earth and beyond. Does the conventional record of history reveal the true winners and losers of imperialism?

The vitrines, with clear glass panels and black steel frames,

εάν ανακαλύπταμε - λίγα εκατοστά πιο κάτω από το βάθος που υποτίθεται ότι έπρεπε να σκάψουμε - στοιχεία που υποστηρίζουν ότι δεν είμαστε τόσο λευκοί, σώφρονες ή δημοκράτες όσο πιστεύαμε; Τι θα συνέβαινε αν ανακαλύπταμε ότι τα συμβάντα - και η ταυτότητά μας - θα μπορούσαν να είχαν εξελιχθεί πολύ διαφορετικά; Τόσο η Αργεντινή όσο και η Ελλάδα οικοδομήθηκαν βασισμένες στη βιοπολιτική φυλετική επιλογή· οι ελίτ και των δύο εθνών διαμόρφωσαν τις κουλτούρες τους για να ταιριάζουν με τον αναδυόμενο θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο της Ευρώπης. Μετά τη Βιομηχανική Επανάσταση των τελών του 19ου αιώνα, η Βρετανία είχε ένα διαρκώς αυξανόμενο πολιτισμό να θρέψει. Επένδυσε στην Αργεντινή, μετατρέποντας τα χέρσα εδάφη σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Όμως η Αργεντινή δεν ήταν μία άγρια, ακατοίκητη χώρα, μία «έρημος» που έπρεπε να κατακτηθεί· είχε ιθαγενή πληθυσμό και πολιτισμό. Μόνο ξεχνώντας αυτό το παρελθόν θα μπορούσαμε να κάνουμε το παρόν να λειτουργήσει».

Ξαφνικά, η εύφορη περιοχή παραχωρεί με δραματικό τρόπο τη θέση της σε μία γυμνή, πολεμική ζώνη. Ο Villar Rojas διαταράσσει τη συνήθη δυναμική του Εθνικού Αστεροσκοπείου χρησιμοποιώντας ένα παραμελημένο χώρο, ξένο προς το προσωπικό του Αστεροσκοπείου και άγνωστο για τους επισκέπτες που υπό κανονικές συνθήκες συρρέουν στο ίδρυμα για να περάσουν μια βραδιά θαυμάζοντας τα αστέρια. Αυτή η συνήθως έρημη περιοχή δεν είναι εύκολα προσβάσιμη. Οι απόκρημνες πλαγιές της, βραχώδεις και σκαμμένες από σπηλιές, έχουν μείνει να ερημώσουν, ελεύθερες από οποιαδήποτε ανθρώπινη παρέμβαση.

Σε αυτή την ουδέτερη ζώνη ο Villar Rojas ανατρέπει τη χωροχρονική συνέχεια. Οραματίζεται μία «ζώνη πολεμικών επιχειρήσεων» όπου οι γλυπτικές εγκαταστάσεις που εμπεριέχονται σε έντεκα βιτρίνες διαφόρων μεγεθών προβάλλουν τη βαρβαρότητα των χρόνων της επέκτασης των αυτοκρατοριών μέσω της κατάκτησης εδαφών και της αναζήτησης νέων γαιών προς αποικισμό, στον πλανήτη μας και πέρα απ’ αυτόν. Άραγε η συμβατική καταγραφή της ιστορίας αποκαλύπτει στ’ αλήθεια τους νικητές και τους ηττημένους του ιμπεριαλισμού;

stand pristine in a wasteland, half dug out of the ground or hidden inside caves amidst rocks, soil and dirt. Navigating yourself around them is a challenge requiring real physical effort and results in an unpredictable encounter.

Inside the vitrines Villar Rojas narrates a global history that rebels against the accepted historical timeline. He questions national and deliberately edited narratives, and deconstructs the significance of the objects displayed. Cultural, historical and war artefacts, remnants of past civilizations have been painstakingly researched and gathered by the artist then placed uncomfortably alongside relics from later times. They nestle amongst organic materials - moon dust, stalactites, stalagmites and stromatolites - the oldest living bacteria in the world.

Victory of Samothrace, the statue of a winged female figure, believed to form part of a fountain built to celebrate a naval victory, lies horizontally instead of upright. Marked with graffiti, posters and messages taken directly from the public space of Athens, she becomes a testament to a confused global identity.

A replica of “Lucy”, the collection of fossilised bones 3.2 million years old that revealed how evolution did not follow a straight line as ape developed into human. A hijacked “Curiosity Rover”, NASA’s unmanned space rover that arrived on Mars in 2012 to assess whether the planet has ever supported life. A hand-sewn Apollo suit as worn by Neil Armstrong and Buzz Aldrin when they planted the American flag on the Moon. The emblem of the Ottoman Empire. Military boots and helmets from the Malvinas’ (Falklands) War. Flags. Inside the vitrines all these symbols of conquest, expansion and evolution are re-activated.

Villar Rojas addresses the politics of space and territory and its control. He highlights how war and violence and their causes tend to be misinterpreted or to fade over time, and questions moral political order. But he is not didactic. He lets us lose

Οι βιτρίνες, με τις διαφανείς γυάλινες επιφάνειες και τα μαύρα μεταλλικά πλαίσια, στέκουν άθικτες και αναλλοίωτες σε μία έρημη γη, μισοχωμένες στο έδαφος ή κρυμμένες μέσα σε σπηλιές ανάμεσα στα βράχια, το χώμα και τη σκόνη. Η περιδιάβαση ανάμεσά τους είναι μία πρόκληση που απαιτεί αληθινή σωματική προσπάθεια και καταλήγει σε απροσδόκητες συναντήσεις: Μέσα στις βιτρίνες ο Villar Rojas αφηγείται μία παγκόσμια ιστορία που εξηγείται ενάντια στο ευρέως αποδεκτό ιστορικό συνεχές. Αμφισβητεί τις εθνικές και σκόπιμα περικομμένες αφηγήσεις και αποδομεί τη σημαντικότητα των αντικειμένων που εκτίθενται. Πολιτιστικά, ιστορικά και πολεμικά τεχνουργήματα, κατάλοιπα πολιτισμών του παρελθόντος που έχουν υποβληθεί σε ενδελεχή μελέτη και έχουν συλλεχθεί από τον καλλιτέχνη και έπειτα έχουν τοποθετηθεί με απροσδόκητο τρόπο δίπλα σε ενθύμια από μεταγενέστερες εποχές φωλιάζουν ανάμεσα σε οργανικές ύλες – σκόνη από τη σελήνη, σταλακτίτες, σταλαγμίτες και στρωματόλιθους – τα αρχαιότερα γνωστά βακτήρια του κόσμου.

Η Νίκη της Σαμοθράκης, το άγαλμα μίας φτερωτής γυναικείας μορφής, που θεωρείται μέρος της κρήνης η οποία είχε χτιστεί για να θυμίζει τη νίκη σε μία ναυμαχία, βρίσκεται τοποθετημένη οριζόντια αντί για κάθετα. Σημαδεμένο με γκραφίτι, αφίσες και μηνύματα που προέρχονται απευθείας από τον δημόσιο χώρο της Αθήνας, γίνεται σύμβολο μιας συγκεχυμένης παγκόσμιας ταυτότητας.

Ένα αντίγραφο της «Λούσυ», της συλλογής απολιθωμένων οστών ηλικίας 3,2 εκατομμυρίων χρόνων που αποκάλυψαν πώς η εξέλιξη δεν ακολούθησε ευθύγραμμη πορεία από τον πίθηκο στον άνθρωπο. Ένα κατελιημμένο από αγνώστους “Curiosity Rover”, το μη επανδρωμένο διαστημικό μηχανήμα εξερεύνησης που έφτασε στον Άρη το 2012 για να αξιολογήσει κατά πόσο ο πλανήτης έχει φιλοξενήσει ποτέ ζωή. Μία χειροποίητη διαστημική στολή σαν κι αυτή που φορούσαν ο Neil Armstrong και ο Buzz Aldrin όταν τοποθέτησαν την αμερικανική σημαία στο φεγγάρι. Το έμβλημα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στρατιωτικά άρβυλα και κράνη από τον πόλεμο των Μαλβίνων Νήσων (Φώκλαντς). Σημαίες. Μέσα

ourselves in a global collective memory, that we may or may not share in. He alerts us and disturbs our comfort zone. The Japanese flag of the Rising Sun; Brown Bess musket – symbol of the territory acquired by force during the expansion of the British Empire; commemorative medals; sabres and daggers are not mementoes of a forgotten past, they are the agents of decision-making that continue to inflame passions and ignite tensions.

Villar Rojas is a brave combatant, trying to resist *The Theater of Disappearance*, the hypocrisy that surrounds us. We become private witnesses to a history of absurdity, conquest, greed, duress, propaganda and patriotism. Will we remain complacent – and complicit – at *The Theater of Disappearance*?

- (1) During February 2016, Villar Rojas visited the towns of Tamaslouht, Oumnass, Asni and Ain Mezouar, the Margha Mountains, Ourika Valley, in the Préfecture d’Al Haouz.
- (2) Weltanschauung: World view
- (3) All quotes of Adrián Villar Rojas come from our conversation recorded on April 22, 2017 in Athens.
- (4) Robert Graves, *The Greek Myths*, 1981, Penguin Books, vol. I, p.139

στις βιτρίνες, όλα αυτά τα σύμβολα κατάκτησης, επέκτασης και εξέλιξης επανενεργοποιούνται.

Ο Villar Rojas ασχολείται με την πολιτική διάσταση του χώρου και του εδάφους και τον έλεγχό τους. Υπογραμμίζει τους τρόπους με τους οποίους ο πόλεμος, η βία και οι αιτίες τους πολύ συχνά παρερμηνεύονται ή εξαλείφονται με το πέρασμα του χρόνου και αμφισβητεί την ηθική της κυρίαρχης πολιτικής τάξης. Όμως δεν διολισθαίνει στον διδακτισμό. Μας επιτρέπει να απωλέσουμε τους εαυτούς μας σε μία παγκόσμια συλλογική μνήμη, την οποία μπορεί να μοιραστούμε, μπορεί και όχι. Μας προειδοποιεί και διαταράσσει τα όρια ασφαλείας του καθενός. Η Ιαπωνική Σημαία με τον Ανατέλλοντα ήλιο· Το μουσκέτο Brown Bess- σύμβολο της βίαιης προσαρτήσης εδαφών κατά τη διάρκεια της επέκτασης της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, τα αναμνηστικά μετάλλια, οι σπάθες και τα εγχειρίδια δεν είναι ενθυμήματα ενός ξεχασμένου παρελθόντος, αλλά φορείς των αποφάσεων που συνεχίζουν να διεγείρουν πάθη και να πυροδοτούν εντάσεις.

Ο Villar Rojas είναι ένας γενναίος μαχητής, που προσπαθεί να αντισταθεί στο θέατρο της εξαφάνισης, στην υποκρισία που μας κυκλώνει. Γινόμαστε ιδιωτικοί μάρτυρες σε μια ιστορία παραλόγου, κατάκτησης, απληστίας, εξαναγκασμού, προπαγάνδας και πατριωτισμού. Θα παραμείνουμε μακάριοι και συνένοχοι – σε αυτό το θέατρο της εξαφάνισης;

- (1) Τον Φεβρουάριο του 2106, ο Villar Rojas επισκέφθηκε τις πόλεις Ταμασλού, Ουμνάς, Ασνί και Αϊν Μεζουάρ, την οροσειρά Μάργκα και την κοιλάδα Ουρίκα στην επαρχία Αλ Χασούζ.
- (2) Weltanschauung: Θεώρηση για τον κόσμο
- (3) Όλα τα παραθέματα του Adrian Villar Rojas προέρχονται από την συνέντευξή μας που ηχογραφήθηκε στις 22 Απριλίου 2017 στην Αθήνα.
- (4) Robert Graves, *The Greek Myths*, 1981, Penguin Books, τόμος I, σελ.139

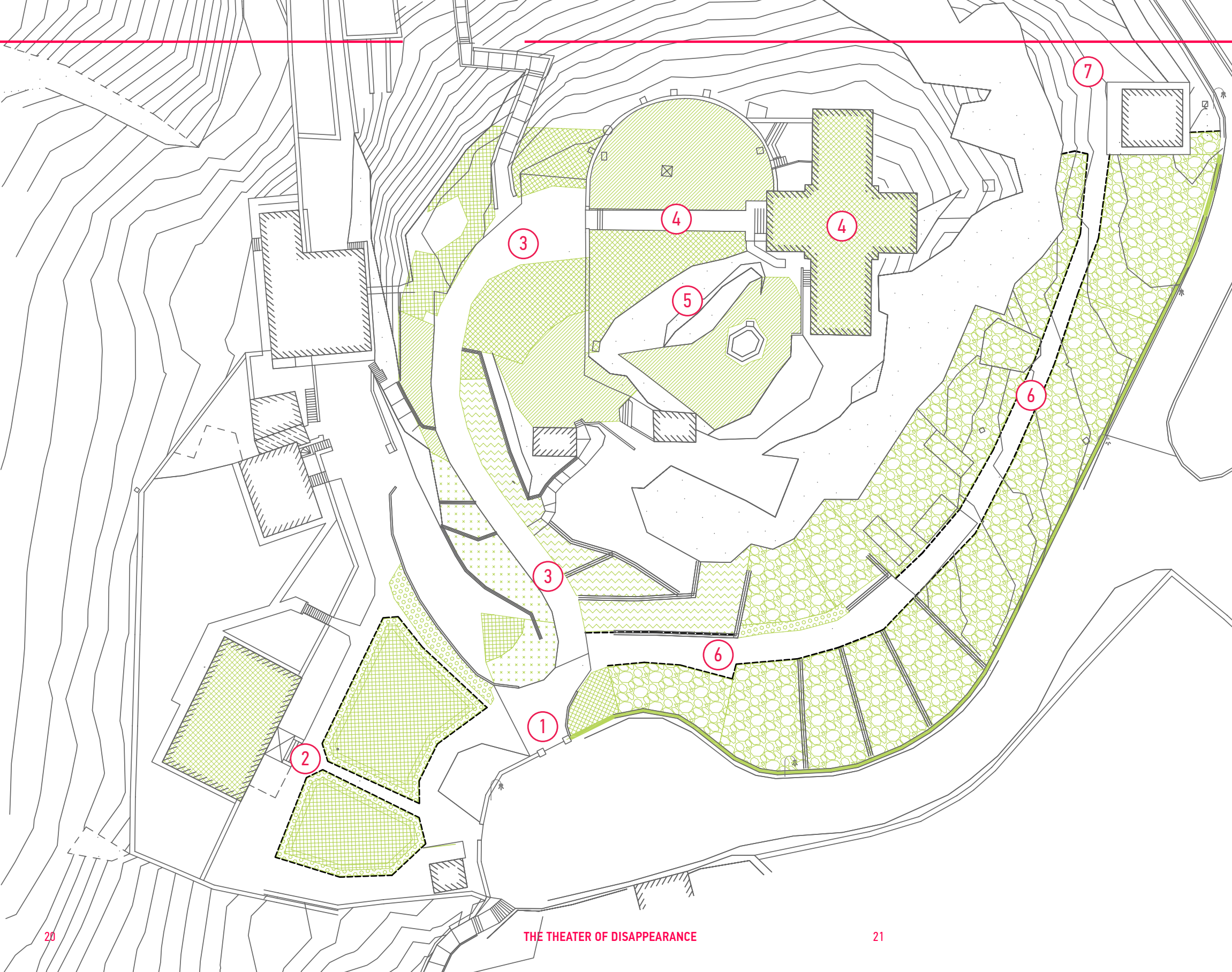
ΕΘΝΙΚΟ
ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ
Λόφος Νυμφών

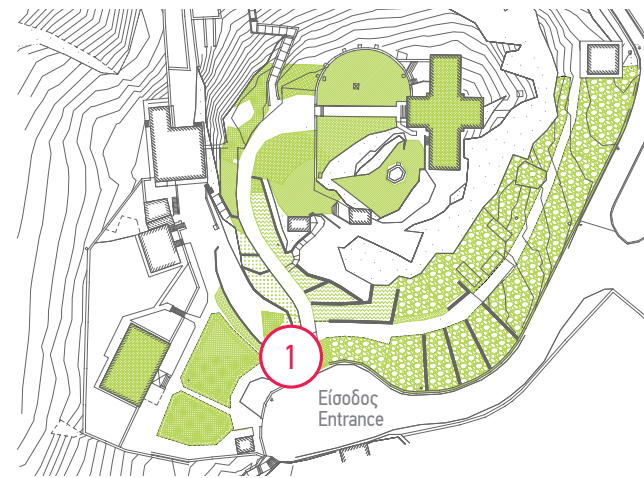
NATIONAL
OBSERVATORY
OF ATHENS
Hill of the Nymphs

- 1.
Είσοδος
Entrance
- 2.
Κτίριο Διοίκησης
Administration Office
- 3.
Μονοπάτι προς το Εθνικό Αστεροσκοπείο
Path leading to the National Observatory
- 4.
Εθνικό Αστεροσκοπείο
National Observatory
- 5.
Ιερό Νυμφών
Sanctuary of the Nymphs
- 6.
Μονοπάτι προς τις σπηλιές
Path leading to the caves
- 7.
Σπηλιές
Caves

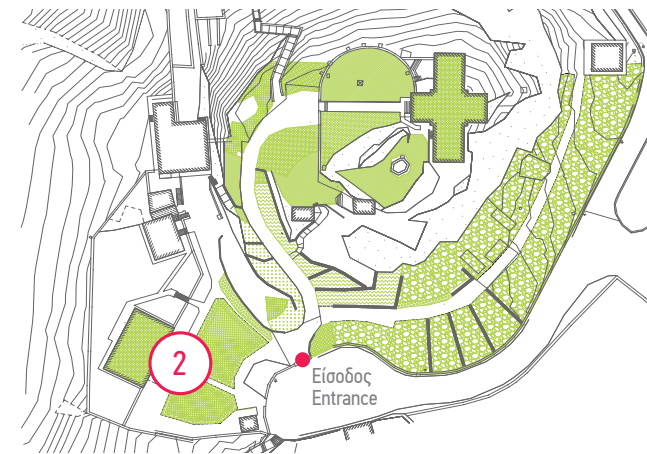
Οι φωτογραφίες που ακολουθούν απεικονίζουν
διαφορετικά στάδια από την περίοδο προετοιμασίας
της τελικής εγκατάστασης.

The photographs below depict varying stages of the
preparation process that resulted in the final installation.

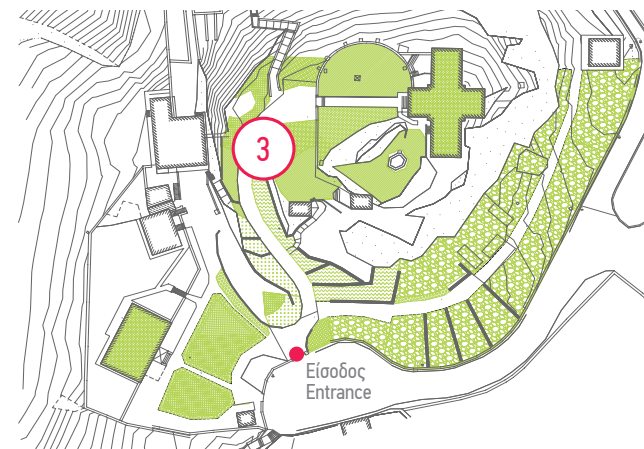

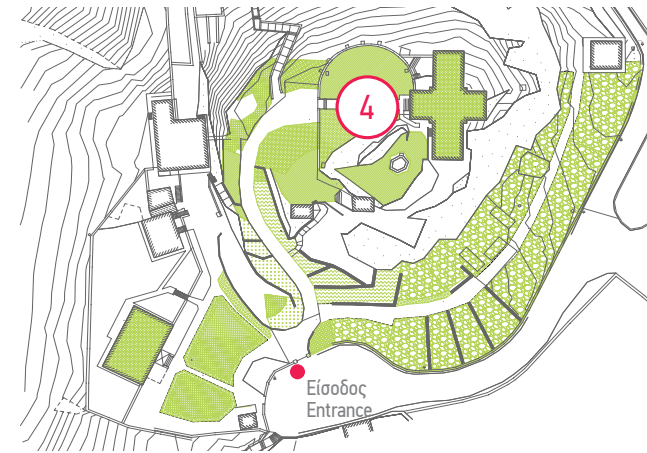

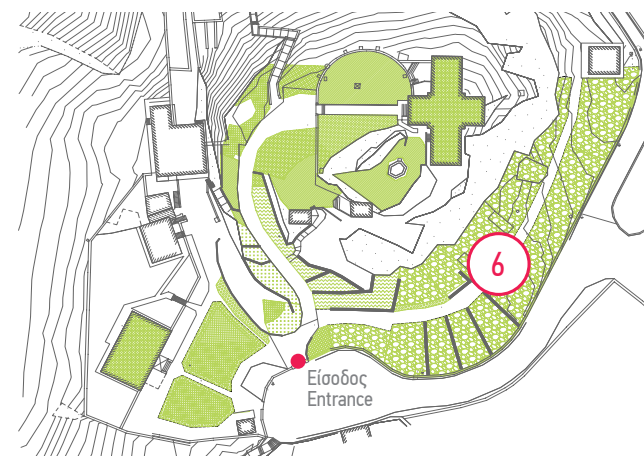

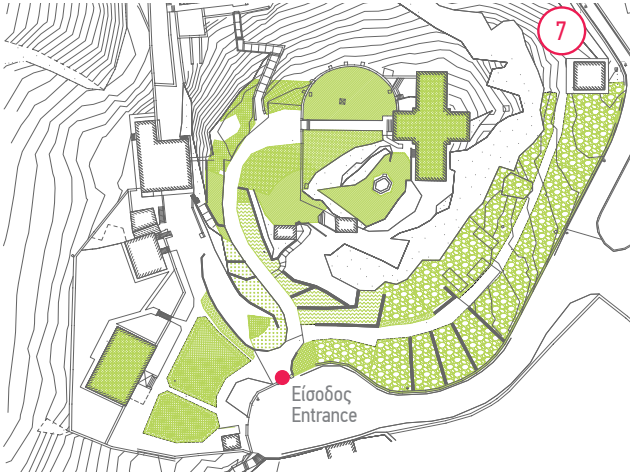

ADRIAN VILLAR ROJAS
BORN 1980, ARGENTINA

Στις πρόσφατες ατομικές εκθέσεις του Adrián Villar Rojas περιλαμβάνονται: *The Theater of Disappearance*, The Metropolitan Museum of Art, Νέα Υόρκη (2017), *The Theater of Disappearance*, Kunsthau Bregenz, Μπρέγκενζ (2017), *Rinascimento*, Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Τορίνο (2015), *Two Suns*, Marian Goodman Gallery, Νέα Υόρκη (2015), *Fantasma*, Moderna Museet, Στοκχόλμη (2015), *The Evolution of God*, High Line at the Rail Yards, Νέα Υόρκη (2014), *Los teatros de Saturno* (Τα θέατρα του Κρόνου), kurimanzutto, Πόλη του Μεξικού (2014), *Films Before Revolution*, Museum Haus Konstruktiv, Ζυρίχη (2013), *Today We Reboot The Planet*, Serpentine Galleries, Λονδίνο (2013), *The Work of the Ocean*, Foundation 11 Lijnen, Βέλγιο (2013), *Before My Birth*, Arts Brookfield with the New Museum, World Financial Center Plaza, Νέα Υόρκη (2012) και *Poems for Earthlings*, SAM ART Projects, Μουσείο του Λούβρου, Παρίσι (2011). Ο Villar Rojas επίσης εκπροσώπησε την Αργεντινή στην 54η Biennale της Βενετίας, ILLUMInations, Ιταλία (2011).

Πρόσφατες διεθνείς ομαδικές εκθέσεις: *Unpacking: The Marciano Collection*, The Marciano Art Foundation, Λος Άντζελες (2017), *The Ungestalt*, Kunsthalle Basel, Βασιλεία (2017), *Unfinished Conversations: New Work from the Collection*, The Museum of Modern Art, Νέα Υόρκη (2017), *EXPO 1*, MoMA PS1, Νέα Υόρκη (2013), *dOCUMENTA(13)*, Κάσσελ, Γερμανία και Καμπούλ, Αφγανιστάν (2012) και The 2012 New Museum Triennial, *The Ungovernables*, Νέα Υόρκη (2012).

Ο Adrián Villar Rojas έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία και διακρίσεις, όπως τα Sharjah Biennial Prize στο Sharjah Art Foundation (2015), Zurich Art Prize στο Museum Haus Konstruktiv (2013), 9th Benesse Prize στη 54η Biennale της Βενετίας, (2011), Nuevo Banco de Santa Fe Scholarship for Young Artists (2006) και το Πρώτο Βραβείο της Bienal Nacional de Arte de Bahía Blanca στο Contemporary Art Museum of Bahía Blanca, Αργεντινή (2005).

Η ταινία του Villar Rojas *Lo que el fuego me trajo*, (Τι μου έφερε η φωτιά, διάρκεια 32', παραγωγή Rei Cine SRL), προβλήθηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Λοκάρνο (2013). Η κινηματογραφική τριλογία με τίτλο *The Theater of the Disappearance*, (διάρκεια 118' 37", παραγωγή Rei Cine SRL), προβλήθηκε στο 67ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου (2017).

Recent solo exhibitions include *The Theater of Disappearance*, The Metropolitan Museum of Art, New York (2017); *The Theater of Disappearance*, Kunsthau Bregenz, Bregenz (2017); *Rinascimento*, Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turin (2015); *Two Suns*, Marian Goodman Gallery, New York (2015); *Fantasma*, Moderna Museet, Stockholm (2015); *The Evolution of God*, High Line at the Rail Yards, New York (2014); *Los teatros de Saturno (The theaters of Saturn)*, kurimanzutto, Mexico City (2014); *Films Before Revolution*, Museum Haus Konstruktiv, Zurich (2013), *Today We Reboot The Planet*, Serpentine Galleries, London (2013); *The Work of the Ocean*, Foundation de 11 Lijnen, Belgium (2013); *Before My Birth*, Arts Brookfield with the New Museum, World Financial Center Plaza, New York (2012); and *Poems for Earthlings*, SAM ART Projects, the Louvre Museum, Paris (2011). Villar Rojas also represented Argentina in the 54th Venice Biennial, ILLUMInations, Italy (2011).

Villar Rojas has featured in numerous international group exhibitions including most recently: *Unpacking: The Marciano Collection*, The Marciano Art Foundation, Los Angeles (2017); *The Ungestalt*, Kunsthalle Basel, Basel (2017); *Unfinished Conversations: New Work from the Collection*, The Museum of Modern Art, New York, (2017); the *EXPO 1*, MoMA PS1, New York (2013); *dOCUMENTA(13)*, Kassel, Germany and Kabul, Afghanistan (2012) and The 2012 New Museum Triennial, *The Ungovernables*, New York (2012).

Villar Rojas has been the recipient of numerous awards including the Sharjah Biennial Prize, awarded by the Sharjah Art Foundation (2015), The Zurich Art Prize at the Museum Haus Konstruktiv (2013); the 9th Benesse Prize in the 54th Venice Biennale, (2011); the Nuevo Banco de Santa Fe Scholarship for Young Artists (2006); and the first prize in the Bienal Nacional de Arte de Bahía Blanca at the Contemporary Art Museum of Bahía Blanca, Argentina (2005).

His 2013 film, *Lo que el fuego me trajo* (What the fire brought me), (32 mins., produced by Rei Cine SRL), screened at the Locarno International Film Festival 2013; and his 2017 film trilogy *The Theater of Disappearance*, (198 mins. 37 secs., produced by Rei Cine SRL), screened at the 67th Berlin International Film Festival 2017.

NEON

Ο Πολιτιστικός και Αναπτυξιακός Οργανισμός κοινής ωφέλειας NEON ιδρύθηκε το 2013 από τον συλλέκτη και επιχειρηματία Δημήτρη Δασκαλόπουλο. Ο NEON φιλοδοξεί να φέρει το σύγχρονο πολιτισμό κοντά στο σύγχρονο πολίτη, αναδεικνύοντας τη δυνατότητα της καλλιτεχνικής δημιουργίας να αφυπνίσει, να συγκινήσει, να παρακινήσει. Συγχρόνως, επιδιώκει να συμβάλει στην ευρύτερη προσπάθεια αναβάθμισης της πόλης και της καθημερινότητας του πολίτη. Να συμβάλει στην αποκατάσταση της σχέσης του πολίτη με τη λειτουργία και τα δρώμενα της πόλης του.

Ο NEON δεν περιορίζεται σε ένα μόνον χώρο. Έδρα του είναι ολόκληρη η πόλη, το ευρύτερο αστικό περιβάλλον. Είναι ένας ζωντανός και ενεργός συνομιλητής με την κοινωνία, τους θεσμούς και το κοινό.

Ο NEON υλοποιεί τους στόχους του μέσα από εκθέσεις, εκπαιδευτικά προγράμματα, εκδηλώσεις και συζητήσεις, προγράμματα χορηγιών και υποτροφιών και τη δημιουργία ενός δικτύου διεθνών συνεργασιών και ανταλλαγών. Ο NEON συμπράττει με θεσμικούς φορείς πολιτισμού και ενισχύει τη δραστηριότητα δημοσίων και ιδιωτικών φορέων με σκοπό τη διάδοση της σύγχρονης τέχνης. Ο NEON επιδιώκει να αναδείξει τον πολιτισμό ως βασικό μοχλό προόδου και ανάπτυξης.

Φωτογραφίες: Πάνος Κοκκινιάς

Οι μεταφράσεις των Αγγλικών κειμένων στα Ελληνικά έγιναν από τον Αλέξη Καλοφωλιά

NEON is a nonprofit organization that works to bring contemporary culture closer to everyone. It is committed to broadening the appreciation, understanding, and creation of contemporary art in Greece and to the firm belief that this is a key tool for growth and development.

NEON, founded in 2013 by collector and entrepreneur Dimitris Daskalopoulos, breaks with the convention that limits the contemporary art foundation of a collector to a single place. NEON's space is the city. It acts on a multitude of initiatives, spaces, and civic and social contexts. It seeks to expose the ability contemporary art has to stimulate, inspire, and affect the individual and society at large.

NEON constructively collaborates with cultural institutions and supports the programs of public and private institutions to enhance increased access and inventive interaction with contemporary art.

Photos: Panos Kokkinias

Text translations from English to Greek: Alexis Kalofolias

ΕΘΝΙΚΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών (ΕΑΑ) ιδρύθηκε το 1842 στον Λόφο των Νυμφών, απέναντι από τον Παρθενώνα, και είναι το παλαιότερο ερευνητικό ίδρυμα στην Ελλάδα. Σήμερα αποτελείται από τρία ινστιτούτα: ένα που εστιάζει στην Αστρονομία, την Αστροφυσική, τις Διαστημικές Εφαρμογές και την Τηλεπισκόπηση, ένα δεύτερο στις Έρευνες του Περιβάλλοντος και τη Βιώσιμη Ανάπτυξη και ένα τρίτο στη Γεωδυναμική. Λειτουργεί ένα εκτεταμένο δίκτυο από ερευνητικές εγκαταστάσεις, όπως τηλεσκόπια και σταθμούς ανίχνευσης, υποστηρίζοντας βασική και εφαρμοσμένη έρευνα υψηλής ποιότητας. Το ΕΑΑ συνεργάζεται με ακαδημαϊκά ιδρύματα της Ελλάδας και του εξωτερικού, παρέχοντας προωθημένα εκπαιδευτικά προγράμματα σε μαθητές και νεαρούς ερευνητές. Φιλοξενεί την Έδρα της Unesco για τις Φυσικές Καταστροφές στη Γεώσφαιρα, την Υδρόσφαιρα και την Ατμόσφαιρα, διαχειρίζεται το Εθνικό Σεισμολογικό Δίκτυο και συμμετέχει σε πολλά διεθνή ερευνητικά δίκτυα. Τα Κέντρα Επισκεπτών και τα ιστορικά τηλεσκόπια του ΕΑΑ είναι ανοιχτά για το κοινό και χρησιμοποιούνται για διάφορες εκπαιδευτικές δραστηριότητες όλο τον χρόνο.

Ευχαριστούμε θερμά το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο και το Κεντρικό Συμβούλιο Νεωτέρων Μνημείων για τη συνεργασία τους.

NATIONAL OBSERVATORY OF ATHENS

The National Observatory of Athens (NOA) was founded in 1842 on the Hill of the Nymphs, across from the Parthenon, and is the oldest research institution in Greece. It currently consists of three institutes: one focusing on Astrophysics, Space Physics and Remote Sensing, one on Environmental Research and Sustainable Development, and one on Geodynamics. It operates an extensive network of research facilities, such as telescopes and various sensing stations, supporting high quality basic and applied research. NOA collaborates with universities both in Greece and abroad, offering advanced training to students and young researchers. It hosts the UNESCO Chair for Natural Disasters, it operates the National Seismological Network and participates in numerous international networks. The Visitor Centers and historic telescopes of NOA are open to the public and they are being used for numerous outreach activities throughout the year.

We thank the Ministry of Culture and Sports, the Archaeological Council of Greece and the Central Council of Modern Monuments for their collaboration.

ΕΘΝΙΚΟ
ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ

Λόφος Νυμφών

01 ΙΟΥΝΙΟΥ –
24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017
ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
11.00–21.00

NATIONAL
OBSERVATORY
OF ATHENS

Hill of the Nymphs

01 JUN –
24 SEPT 2017
WED. TO SUN.
11.00–21.00

NEON.ORG.GR

Η ανάθεση και η οργάνωση της έκθεσης έγινε από τον
NEON Οργανισμό Πολιτισμού και Ανάπτυξης Δ. Δασκαλόπουλου.
Επιμέλεια έκθεσης: Ελίνα Κουντούρη, Διευθύντρια NEON

This exhibition is commissioned and organized by
NEON, Organisation for Culture and Development D. Daskalopoulos
and is curated by Elina Kountouri, NEON Director

Λόγω της ιδιαιτερότητας του εδάφους και της εγκατάστασης,
προτείνεται η επιλογή flat ή αθλητικών υποδημάτων.
Κοντινότεροι σταθμοί Μετρό: Θησείο, Ακρόπολη, Μοναστηράκι

For full access to the site-specific installation
you are advised to wear flat shoes, preferably trainers.
Nearest tube: Thission, Monastiraki, Acropolis

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

FREE ENTRANCE

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

IN COLLABORATION WITH THE NATIONAL OBSERVATORY OF ATHENS

ADRIAN VILLAR ROJAS THE THEATER OF DISAPPEARANCE

NEON